

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Urtos/4/2020
Identifikačné číslo spisu: 2020010011
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2020010011.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci odsúdeného C. J., na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2020 o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 28. apríla 2020, sp. zn. 6Ntc/4/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného C. J. zamietla.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave uznesením z 28. apríla 2020, sp. zn. 6Ntc/4/2020, podľa § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák. žiadosť odsúdeného C. J. o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený

- rozsudkom Obvodného súdu pre Prahu 3 zo dňa 2. januára 2014, sp. zn. 14T/106/2013, v spojení s uznesením Mestského súdu v Prahe zo dňa 19. februára 2014, sp. zn. 6To/42/2014, ktorý rozsudok bol uznaný rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 4. mája 2017, č. k. 6Ntc/7/2017-66, právoplatným dňa 30. mája 2017, a

- trestným rozkazom Obvodného súdu pre Prahu 2, Česká republika, zo dňa 26. apríla 2013, sp. zn. 9T/57/2013, v spojení s uznesením Obvodného súdu pre Prahu 2 zo dňa 22. júla 2014, sp. zn. 9T/57/2013, a s uznesením Mestského súdu v Prahe zo dňa 17. septembra 2014, sp. zn. 9To/353/2014, a trestným rozkazom Okresného súdu v Ostrave zo dňa 15. februára 2013, sp. zn. 15T/27/2013, v spojení s uznesením Okresného súdu v Ostrave zo dňa 17. júna 2014, sp. zn. 15T/27/2013, a uznesením Krajského súdu v Ostrave zo dňa 5. augusta 2014, sp. zn. 5To/58/2014, ktoré rozhodnutia boli uznané rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 2. marca 2017, č. k. 5Ntc/2/2017-49, právoplatným dňa 27. apríla 2017, zamietol.

Proti tomuto uzneseniu včas podal sťažnosť odsúdený C. J..

V písomnom odôvodnení podanej sťažnosti odsúdený namietol nesúlad napadnutého uznesenia s článkom 17 ods. 1 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909 SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania

rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahrňujúce pozbavenia osobnej slobody na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len "rámcové rozhodnutie").

Uviedol, že rozhodnutie o jeho podmienenom prepustení sa týka zvyšku trestu z Českej republiky uloženého mu za prečiny. Hoci zákonné podmienky podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody v Českej republiky umožňujú aplikáciu tohto inštitútu už po výkone polovice uloženého trestu odňatia slobody, v Slovenskej republike je takýto postup možný až po dvoch tretinách jeho výkonu, keďže použitie tohto inštitútu sa riadi ustanovením § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák.

Krajskému súdu vytkol, že na verejnom zasadnutí o posudzovanej otázke rozhodol v neprítomnosti obhajcu, čo označil za nezákonnosť ignorujúcu ním predloženú plnú moc obhajcovi. Na druhej strane namietol i to, že prvostupňový súd tak postupoval napriek ustanoveniu § 40 ods. 2 Tr. por. (právo na bezplatnú obhajobu), ako i tomu, že svoj súhlas s vykonaním verejného zasadnutia vo svojej neprítomnosti vyslovil výlučne len z dôvodu existencie koróna vírusu - Covid-19. Ním vyslovený súhlas sa však nevzťahoval na neprítomnosť jeho obhajcu na verejnom zasadnutí.

Namietol aj neskoré určenie termínu verejného zasadnutia a nedodržanie 60 dňovej lehoty súdom na rozhodnutie o podanom návrhu (§ 415 ods. 4 Tr. por.).

Poukázal aj na zaujatosť Krajského súdu v Trnave, plynúcu zo sťažnosti, ktorú podal na JUDr. Jána Mihala, sudcu tohto súdu, a vyslovil názor, že pri rozhodovaní o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nesmie súd prihliadať na jeho prechádzajúci život. Je tomu tak preto, že súd naň prihliadol už vo svojich úvahách o druhu a výmere trestu, ktorý mu bol uložený.

Aj napriek tomu, Krajský súd v Trnave postupoval uvedeným spôsobom, pričom napadnuté rozhodnutie navyše založil aj na neobjektívnom hodnotení zástupcu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Z tohto dôvodu navrhol oboznámenie posudku iného pedagóga, ktorý vychádzal z objektívnej reality a bol oboznámený 2. júna 2020 predsedom senátu Krajského súdu v Trnave JUDr. Rastislavom Kreslom v konaní vedenom pod sp. zn. 3Ntc/6/2020.

Odsúdený upriamil pozornosť na znenie § 66 Tr. zák., že súd môže odsúdeného podmienne prepustiť na slobodu, ak tento vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Zároveň zopakoval, že pri rozhodovaní o posudzovanej otázke súd nemal uvádzať jeho minulosť napriek tomu, že je značne bizarná, pretože všetky tresty vykonal.

Konštatoval nesprávny postup vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 1T/12/2004 a rôzne iné, minulé pochybenia orgánov činných v trestnom konaní a súdov, týkajúce sa jeho väzobného stíhania v iných veciach a z toho plynúce dôsledky v jeho živote, ako i nepovolenie obnovy konania taktiež v inej veci, v ktorej zákonné podmienky pre takýto postup splnené boli. Napokon polemizoval o tom, že lúpež, za ktorú bol v Českej republike odsúdený rozsudkom Obvodného súdu pre Prahu 3 z 2. januára 2014, sp. zn. 14T/106/2013, v spojení s uznesením Mestského súdu v Prahe z 19. februára 2014, sp. zn. 6To/42/2014, ktorý bol uznaný Krajským súdom v Trnave rozsudkom zo 4. mája 2017, sp. zn. 6Ntc/7/2017, v skutočnosti lúpežou ani nebola.

V následných písomných podaniach odsúdený poukázal na články 2 ods. 2 a 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") a predkladal súdu rôzne listiny, majúce vzťah k už vykonaným trestom a zvolenému obhajcovi, a so stručnými zhodnotením podanej sťažnosti sa opätovne domáhal vyhovneniu jeho návrhu.

Z týchto dôvodov navrhol, aby bol spis vrátený „na prehodnotenie, avšak inému krajskému súdu,“ a to Krajskému súdu v Bratislave ako súdu vecne a miestne príslušnému, odkazujúc na ustanovenia § 12 zákona č. 549/2011 Z. z. a § 244 ods. 1 písm. a) Tr. por. s poukazom na § 29 zákona č. 549/2011 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po primárnom prieskume, či sťažnosť podala osoba na to oprávnená, v zákonom stanovenej lehote a na zákonom určenom mieste, zistiť, že zákonné podmienky uvedené v § 186 ods. 1 Tr. por. a § 187 ods. 1 Tr. por., splnenie ktorých je na podanie sťažnosti nevyhnutné, naplnené boli, následne na jej podklade preskúmal v rozsahu § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. na konanie o uznaní a výkone rozhodnutia je príslušný krajský súd, v ktorého obvode má odsúdený trvalý pobyt alebo posledný trvalý pobyt, alebo vykonáva trest odňatia slobody; inak je príslušný Krajský súd v Bratislave. Na zmenu rozhodných skutočností na určenie príslušnosti sa po začiatku konania neprihliada. Ak konanie o uznaní a výkone rozhodnutia začne na základe konania o európskom zatýkacom rozkaze, príslušným na konanie o uznaní a výkone rozhodnutia je krajský súd, ktorý koná o európskom zatýkacom rozkaze. O začatí konania o uznaní a výkone rozhodnutia upovedomí príslušný súd ministerstvo.

Podľa § 12 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. súd príslušný podľa odseku 1 rozhoduje o všetkých súvisiacich otázkach vykonávacieho konania vrátane žiadosti justičného orgánu štátu pôvodu o zadržanie odsúdeného alebo o prijatie iného opatrenia na zabezpečenie toho, aby odsúdený zostal do prijatia rozhodnutia o uznaní a výkone na území Slovenskej republiky. Ak bolo súdu podľa prvej vety zaslané oznámenie o odovzdaní výkonu rozhodnutia z dôvodu, že sa odsúdený v čase vydania rozhodnutia o odovzdaní výkonu rozhodnutia nenachádzal v štáte pôvodu, súd o tejto skutočnosti bezodkladne informuje odsúdeného v jazyku, ktorému rozumie.

Podľa § 12 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. ak je rozhodnutie a osvedčenie doručené justičným orgánom štátu pôvodu priamo súdu, ktorý nie je príslušný na jeho uznanie a výkon, súd postúpi vec súdu príslušnému podľa odseku 1, o čom informuje justičný orgán štátu pôvodu. Ak nie je založená právomoc slovenských súdov na uznanie a výkon rozhodnutia podľa tohto zákona, príslušný súd vráti rozhodnutie s osvedčením justičnému orgánu štátu pôvodu bez vybavenia.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je povinný prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie, vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa čl. 17 ods. 1 rámcového rozhodnutia výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu. Pokiaľ odseky 2 a 3 neustanovujú inak, orgány vykonávajúceho štátu sú ako jediné príslušné rozhodovať o postupoch výkonu a určovať všetky s tým súvisiace opatrenia, vrátane dôvodov na predčasné alebo podmienené prepustenie.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia príslušný orgán vykonávajúceho štátu započíta do celkovej dĺžky odňatia slobody, ktorá sa má vykonať, celé obdobie odňatia slobody, ktoré sa už vykonalo v súvislosti s trestom, na ktorý sa vzťahuje vynesený rozsudok.

Podľa ods. 3 uvedeného ustanovenia príslušný orgán vykonávajúceho štátu na žiadosť informuje príslušný orgán štátu pôvodu o uplatniteľných ustanoveniach a možnom predčasnom alebo podmienenom prepustení. Štát pôvodu môže súhlasiť s uplatnením takýchto ustanovení alebo môže osvedčenie vziať späť.

Podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. súd môže odsúdeného podmienené prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo

výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Podľa ods. 2 § 66 Tr. zák. pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa ods. 3 tohto ustanovenia, ak odsúdený má vykonať viac trestov odňatia slobody, odsúdený môže byť podmienčne prepustený najskôr po výkone súčtu pomerných častí uložených trestov podľa odseku 1 písm. a) až c), § 67 ods. 1 a 2 a celého zvyšku trestu podľa § 68 ods. 2 Tr. zák.

Podľa § 415 ods. 1 Tr. por. o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmienčné prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka a ak ide o odsúdeného na dvadsaťpäť rokov alebo na doživotie, po uplynutí troch rokov od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

Podľa § 415 ods. 4 Tr. por. o návrhu podľa odsekov 1 až 3 rozhodne súd najneskôr do 60 dní od jeho doručenia.

Výkonávacie konanie je v Trestnom poriadku upravené v jeho štvrtej časti, z druhého dielu ktorej (§ 415 - § 417) vyplýva, že je doň zaradené aj podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. por. vo vykonávacom konaní, v ktorom súd rozhoduje na verejnom zasadnutí, musí mať odsúdený obhajcu, ak

a) je pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená,

b) ide o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody mladistvého, ktorý v čase konania verejného zasadania nedovršil osemnásť rok,

c) je vo väzbe, alebo

d) sú pochybnosti o jeho spôsobilosti náležite sa obhajovať.

Podľa prvej a druhej vety § 40 ods. 1 Tr. por. ak obvinený nemá obhajcu v prípade, v ktorom ho musí mať, určí sa mu lehota na zvolenie obhajcu. Ak v tejto lehote nebude obhajca zvolený, musí mu byť obhajca bez meškania ustanovený.

Podľa § 40 ods. 2 Tr. por. veta prvá obvinenému, ktorý nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby a požiada o ustanovenie obhajcu, je povinný v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie a v konaní pred súdom predseda senátu ustanoviť obhajcu z advokátov aj v prípade, že neexistujú dôvody povinnej obhajoby.

Vychádzajúc z uvedených ustanovení a obsahu spisu, najvyšší súd k sťažnostným námietkam odsúdeného uvádza nasledovné.

Z procesného postupu Krajského súdu v Trnave, ktorému bola vec na prejednanie a rozhodnutie postúpená Okresným súdom Bratislava I, pretože rozhodoval o otázke upravenej v § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., a ktorý bol tak podľa § 18 ods. 1 tohto zákona povinný prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie, vrátane podmienčného prepustenia odsúdeného z

výkonu trestu odňatia slobody, vyplýva, že sa riadil právnymi predpismi Slovenskej republiky ako vykonávajúceho štátu rozhodnými pre posúdenie danej otázky, a preto postupoval v súlade s článkom 17 ods. 1 rámcového rozhodnutia.

Riadiac sa týmto článkom rámcového rozhodnutia, prihladol pri svojom rozhodovaní na § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák., správne konštatujúc, že skutok právne posúdený ako zločin lúpeže podľa § 173 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky spolupáchateľstvom podľa § 23 tohto zákonníka, pre ktorý bol C. J. právoplatne odsúdený rozsudkom Obvodného súdu pre Prahu 3 z 2. januára 2014, sp. zn. 1T 106/2013, v spojení s uznesením Mestského súdu v Prahe z 19. februára 2014, sp. zn. 6To/42/2014, bolo potrebné právne posúdiť ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. Slovenskej republiky, na ktorý sa pri skúmaní formálnej podmienky podmiennečného prepustenia vzťahuje ustanovenie § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák., t. j. výkon dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Z obsahu predloženého spisu najvyšší súd ďalej zistil, že návrh odsúdeného C. J. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (č. l. 3-4) z 2. decembra 2019, zoznam jeho príloh (č. l. 4) a ani samotné prílohy neobsahujú splnomocnenie obhajcu na zastupovanie odsúdeného v danej veci. Táto skutočnosť nevyplýva ani z ďalšieho písomného podania odsúdeného zo 14. marca 2020 (č. l. 65, 66). Je odôvodnený záver, že práve z tohto dôvodu predsedníčka senátu súdu prvého stupňa písomným podaním zo 14. apríla 2020 spolu s určením termínu verejného zasadnutia odsúdeného poučila o jeho práve zvoliť si obhajcu, ako i o jeho práve na bezplatnú obhajobu (§ 40 ods. 2 Tr. por.). Odsúdený reagoval písomným podaním doručeným krajskému súdu 22. apríla 2020. Okrem zotrvania na svojej žiadosti o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, vyslovil predsedníčke senátu za jej návrh úprimnú vďaku a pre oblasť zvolenia advokáta uviedol „... Dovolím si zdvorilo i túto právnu siluetu ponechať v plnom rozsahu na vašu osobu...“. Následne krajský súd už bez ďalších písomných podaní odsúdeného vykonal verejné zasadnutie bez obhajcu, pretože o povinnú obhajobu nešlo [§ 38 ods. 1 písm. b) Tr. por.], a o podanom návrhu rozhodol napadnutým uznesením.

Z uvedeného vyplýva, že odsúdený pred vykonaním verejného zasadnutia, na ktorom súd rozhodol o jeho návrhu, nepredložil súdu plnú moc obhajcovi a nereflektoval ani na písomné poučenie predsedníčky senátu tým, že by si obhajcu zvolil, prípadne tejto oznámil, že obhajcu zvoleného už má alebo požiadal o bezplatnú obhajobu. Až následne, po vykonaní verejného zasadnutia a rozhodnutí krajského súdu, spolu s podanou sťažnosťou a ďalšími listinami zaslal súdu aj plnú moc pre Mgr. Jiřího Švehlu, evid. ČAK 12925, so sídlom Praha 3, Bodková 1476/4, PSČ 130 00, z 26. mája 2016. Plnú moc obhajcovi udelil v čase, keď vykonával trest odňatia slobody v Českej republike.

Z obsahu plnej moci vyplýva, že odsúdený ju udelil aj ako zvláštnu plnú moc k zastupovaniu v konaní o žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ku ktorému Väzenská služba Českej republiky, Väznica Kynšperk nad Ohří, 8. júla 2016 zaslala Okresnému súdu v Sokolove hodnotenie k vlastnej žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie.

Najvyšší súd k uvedenému poznamenáva, že okrem včasného predloženia plnomocenstva obhajcovi, nezapísanému v zozname advokátov, ktorý vedie Komora, a tak v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení živnostenského zákona nie je advokátom, bolo potrebné v súlade s týmto zákonom zaslať prvostupňovému súdu navyše aj ďalšie doklady, na podklade ktorých by bol takýto obhajca oprávnený odsúdeného zastupovať (napr. § 32 tohto zákona).

Na druhej strane zneniu § 415 ods. 4 Tr. por. zodpovedá námietke odsúdeného, že o návrhu odsúdeného rozhodne súd najneskôr do 60 dní od jeho doručenia, ako i skutočnosť, že táto lehota v posudzovanom prípade dodržaná nebola.

Z ustanovenia § 66 Tr. por., na ktoré najvyšší súd poukázal už v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, vyplýva, v prípade splnenia ktorých zákonných podmienok môže súd vyhovieť návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pričom nedodržanie 60 dňovej lehoty v ňom uvedené nie je.

K tejto otázke sa najvyšší súd navyše už vyjadril aj v nedávnej minulosti, keď vo svojich rozhodnutiach konštatoval, že toto procesné pochybenie nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože ide len o poriadkovú lehotu, vyjadrujúcu verejný záujem na urýchlennom rozhodovaní v týchto veciach (6 Urtost 6/2019, 4 Urtost 7/2019).

Z Trestného zákona (§ 66 ods. 1) je zrejmé, že okrem formálnej podmienky (ktorá v posudzovanom prípade splnená bola), zároveň aj súčasné splnenie dvoch materiálnych podmienok dáva súdu možnosť podmiennečne prepustiť odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Jednou z nich je, že od odsúdeného možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Preto z hľadiska splnenia materiálnych podmienok na postup súdu podľa § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák. nepostačuje len, že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie, ako sa to odsúdený mylne domnieva. Nevyhnutné je aj kladné zodpovedanie už skôr naznačenej otázky, že od odsúdeného možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Práve na jej zodpovedanie je nevyhnutné skúmať minulosť odsúdeného. Tá je totiž významná pre záver, či takéto očakávanie od odsúdeného je dôvodné alebo nie.

Správne a v súlade so zákonom preto postupoval prvostupňový súd, keď práve z dôvodu nesplnenia tejto materiálnej podmienky podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody s poukazom na minulosť odsúdeného, podrobne uvedenú na strane 7 napadnutého uznesenia, dospel k záveru, že u odsúdeného C. J. nie sú splnené zákonné podmienky pre postup, ktorého sa domáhal.

Najvyšší súd rovnako ako súd prvého stupňa nemal dôvod považovať hodnotenie odsúdeného z výkonu trestu za neobjektívne, pretože z jeho obsahu vyplýva, že vychádza z objektívnych údajov a kritérií a samotné hodnotenie odsúdeného možno označiť za pozitívne tak, ako to už v napadnutom rozhodnutí konštatoval aj krajský súd. Záver hodnotenia o strednom riziku sociálneho zlyhania a menej priaznivej resocializačnej prognóze stanovenej na základe vyhodnotenia jednotlivých faktorov v dotazníku z dôvodov opakovanej recidívy, závažnosti trestnej činnosti si však osvojil aj najvyšší súd najmä za stavu, keď odsúdený v minulosti podmiennečne prepustený z výkonu trestu už bol, avšak v skúšobnej dobe sa neosvedčil a trestné činy páchal aj naďalej.

K sťažnostným námietkam odsúdeného, vzťahujúcim sa k rôznym, ním vytýkaným pochybeniam súdov Českej a Slovenskej republiky, najvyšší súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia (strana 7), v ktorom súd prvého stupňa dostatočným spôsobom vysvetlil, z akých dôvodov tieto považoval pri riešení posudzovanej otázky za nedôvodné a irelevantné.

Najvyšší súd na podklade uvedeného dospel k záveru, že v danej veci krajský súd postupoval aj v súlade s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy.

Riadiac sa týmito úvahami, najvyšší súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.